

[Ole Bjørn Kraft.]

Anledning til at holde sig i Træning. Det andet Omraade er Marinens Øvelsesarbejde. I mange, mange Aar har Marinen ikke haft Lejlighed til at uddanne Befalingsmands-elever af de forskellige Kategorier, en Mulighed herfor er nu skabt bl. a. ved den Anskaffelse af Skibe, som har fundet Sted, og jeg gaar ud fra, at det er Meningen, at der bliver afholdt de fornødne Øvelsestogter, saaledes at den Mangel, som utvivlsomt her er til Stede, vil blive afhjulpet.

Med disse Bemærkninger skal jeg takke den højtærede Forsvarsminister for de fremsatte Lovforslag, som vi er rede til at give en hurtig Gennemførelse i Tinget.

Svend Nielsen: Paa mit Partis Vegne skal jeg kort tilsige vor Medvirken til Gennemførelse af de her forelagte Forslag.

Vi erkender, at Forholdene paa dette Omraade stadig væk er saa ekstraordinære, at en Bemyndigelseslovgivning som den, der her er Tale om, er nødvendig; det forelagte Forslag betyder jo hovedsagelig, at man endnu i en Periode fremover, i Finansaaret 1946—47, bevarer den Linie i Bemyndigelseslovgivningen, som blev givet allerede i Sommer. Det er naturligvis svært at sige nøjagtigt, i hvor stort Omfang en saadan Bemyndigelseslovgivning er paakrævet; det er aldeles indlysende, at hvad angaar Anvendelsen af Mandskab og Officerer, Anskaffelsen af Materiel m. v. vil det være ganske udelukket, at man uden videre kan falde tilbage paa de Bestemmelser, vi har haft tidligere — jeg tænker paa de Bestemmelser, som var gældende i Hærloven af 1937.

Derimod er der en enkelt Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag, hvis Opretholdelse jeg har meget svært ved at se Nødvendigheden af. Jeg tænker her paa Forsvarsministerens Bemyndigelse til at lade de i Militær Straffelov og Militær Retsplejelov for Krigstid fastsatte Bestemmelser træde i Kraft, saafremt dette maa anses for paakrævet. Er Forholdene ikke paa nuværende Tidspunkt af en saadan Karakter, at man kan sige sig selv, at skulde der opstaa en Situation, hvor det vilde blive nødvendigt at sætte dem i Kraft — det kan naturligvis ingen forudsige —, saa vil der blive Lejlighed til at forelægge Rigsdagen Forslag herom! I Bemærkningerne til Lovforslaget gør man opmærksom paa, at denne Beføjelse bibeholdes, fordi det „under Hensyn til Landets øjeblikkelige Stilling inden for de allierede Magters Rækker maa anses for nødvendigt i Finansaaret . . .“ Jeg kan

næsten ikke tro, at de Forbindelser, vi har med vore allierede, og de Forhandlinger, der føres om Tysklands-Divisionen m. v., kan have affødt et Krav og næppe heller et Ønske om, at denne Bemyndigelse bibeholdes i den Lovgivning, der her er Tale om. Personlig ser jeg saadan paa den foreliggende Situation, at man udmærket uden paa nogen Maade at slaa noget i Stykker og uden at forhindre den højtærede Forsvarsminister i at foretage det Arbejde, som det nu engang er nødvendigt at foretage baade med Henblik paa Genopbygning, Anskaffelse af Materiel, Opøvelse af Officerer og Adgang for nogle af de unge Officerer af Reserven til Overgang til Linien, kunde blive enige om at ophæve Bemyndigelsen til at sætte den for Krigstid gældende Militære Straffelov i Kraft.

Jeg har et Par Bemærkninger herudover, men dem kan jeg jo komme tilbage til i Udvalget, og det Spørgsmaal, jeg har berørt her, vil jeg ogsaa gerne have Lov til at drøfte i Udvalget, naar man naar saa vidt. Men, som sagt, i Hovedsagen kan jeg tilsige mit Partis Medvirken til Gennemførelsen af de foreliggende Lovforslag.

Johs. Christiansen: Ogsaa jeg kan ganske tiltræde den højtærede Forsvarsministers Udtalelse i Forelæggelsestalen om det beklagelige i, at det lige siden Krigsudbrudet i 1939 har vist sig nødvendigt at fravige Forsvarslovenes Bestemmelser. I disse Fravigelser, har jeg vel Lov til at sige, rummes et talende Udtryk for den Skæbne, Nazismen gennem 6 blodige Aar beredte baade store og smaa europæiske Lande, baade stærkt rustede og svagt rustede Lande. Nazismen blev knust, men den Kæmp opgave stod tilbage baade for de sejrende og de befriede at udslætte Sporene efter Voldsmændene.

Ogsaa Danmark har faaet sit Læs at drage. Bl. a. tilføjede Tyskerne vort militære Beredskab, ved deres grundigt gennemførte Ran og Plyndringer, et saadtan Slag, at Forsvarslovene af 1937 praktisk taget maatte suspenderes efter den 5. Maj i Fjor og Ministeren udstyres med vidtgaaende Bemyndigelser til at afvige fra Lovens Bogstav. Tyskerne havde bogstavelig talt intet levnet. Man fik saa kort efter Befrielsen 2 Bemyndigelseslove, der satte den daværende Forsvarsminister i Stand til at søge Situationens militære Opgaver løst, om end paa en mere eller mindre interimistisk Maade. Den ene af disse Bemyndigelseslove er uden Tidsbegrænsning, og det er den, som den højtærede Forsvarsminister nu